

Sygn. akt VIII C 2359/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 18 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa K. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. G. kwotę 4.588,22 zł. (cztery tysiące pięćset osiemdziesiąt osiem złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.650 zł. (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 369,31 zł. (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych trzydzieści jeden groszy) tytułem tymczasowo poniesionych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 2359/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 sierpnia 2016 roku K. G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w W. kwoty 3.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za uszkodzenie samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), a także o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego żądania powód podniósł, że w wyniku kolizji drogowej w dniu 2 marca 2013 roku uległ uszkodzeniu jego samochód marki M. (...) o nr rej. (...). Odpowiedzialność za szkodę przyjął pozwany, jako ubezpieczyciel sprawcy kolizji. W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany wyliczył koszt naprawy przedmiotowego samochodu na kwotę 3.923,18 zł. Natomiast z kalkulacji sporządzonej w systemie A. wynikało, że koszt naprawy pojazdu wyniósł 9.044,55 zł.

(pozew k. 2- 3)

W odpowiedzi na pozew wniesionej w dniu 16 września 2016 roku (...) S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady oraz przyznał fakt dokonania wypłaty powodowi kwoty 3.923,18 zł. W ocenie strony pozwanej powyższa kwota jest wystarczająca do pełnego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed powstania szkody, a powód nie przedstawił rachunków za naprawę pojazdu.

(odpowiedź na pozew k. 29- 30)

W piśmie z dnia 9 sierpnia 2017 r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo do kwoty 4.588,22 zł. W zakresie kwoty rozszerzonego powództwa pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie odsetek od daty złożenia pozwu do dnia zapłaty.

(pismo pełnomocnika powoda k. 94)

W toku dalszego postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

(protokół rozprawy k. 104)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 marca 2015 r. kierowca samochodu (...) o nr rej. (...) zawracając uszkodził tył zaparkowanego na parkingu samochodu marki M. (...) o nr rej. (...). Pojazd (...) o nr rej. (...), którym kierował sprawca kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Na skutek uderzenia w samochodzie powoda uszkodzeniu uległy m. in. pokrywa bagażnika, zderzak tylny i lampa tylna lewa.

(bezsporne: druk zgłoszenia szkody w aktach szkody k. 43, kalkulacja naprawy k. 64- 82)

Po przeprowadzeniu kalkulacji szkody pozwany wyliczył wartość odszkodowania na kwotę 3.923,18 zł.

(bezsporne: kalkulacja naprawy k. 8- 14)

Pismem z dnia 26 marca 2015 r. (...) S.A. w W. poinformował powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 3.923,18 zł.

(pismo pozwanego k. 6)

Pismem z dnia 11 maja 2015 r. (...) S.A. w W. poinformował powoda o braku podstaw do zmiany kwalifikacji naprawy uszkodzenia pokrywy bagażnika w samochodzie M. (...).

(pismo pozwanego k. 7)

Koszt naprawy samochodu M. (...) o nr rej. (...) w związku ze skutkami zdarzenia z dnia 2 marca 2013 r. przy użyciu oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu wynosi 8.511,40 zł. brutto, zgodnie z kalkulacją wykonaną w systemie A..

(opinia pisemna biegłego P. J. k. 52- 55)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów i opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej. Dowody te, jako nie nasuwające wątpliwości co do zawartych w nich treści, Sąd uznał w całości za wiarygodne. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia miała opinia biegłego sądowego. Jej treść wykazała, że uzasadnione koszty naprawy są wyższe niż kwota odszkodowania przyznana przez ubezpieczyciela w postępowaniu likwidacyjnym. W tym zakresie Sąd w pełni oparł się na ustaleniach poczynionych przez biegłego.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Dochodzona przez K. G. kwota 4.588,22 zł. stanowi różnicę między wycenionym kosztem naprawy w kwocie 8.511,40 zł., a wypłaconym odszkodowaniem w kwocie 3.923,18 zł.

Podstawę prawną roszczenia stanowi art. 822 kc. Obowiązki stron precyzuje umowa ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. W myśl art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom

trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Zakład ubezpieczeń odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 kc). W przypadku zderzenia pojazdów mechanicznych, art. 436 § 2 kc statuuje odpowiedzialność sprawcy szkody na zasadzie winy.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że w wyniku kolizji drogowej z dnia 2 marca 2015 roku uległ uszkodzeniu samochód powoda M. (...) o nr rej. (...). Nie były kwestionowane sprawstwo i wina sprawcy szkody kierującego samochodem (...) o nr rej. (...), ani też odpowiedzialność (...) S.A. w W. za szkodę, w związku z ochroną ubezpieczeniową udzieloną na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki (...). Bezsporny był także zakres szkody w pojeździe powoda oraz fakt wypłaty na jego rzecz kwoty 3.923,18 złotych. W toku postępowania została jedynie zakwestionowana wysokość żądanego przez powoda odszkodowania.

Zgodnie z ogólną zasadą wynikająca z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 Ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczenia obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), obowiązującej w dniu zawarcia umowy OC, odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikała (art. 361 § 2 kc) i następuje, według wyboru poszkodowanego, przez przywrócenie stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Odnosząc się do wysokości odszkodowania, należy mieć tutaj na względzie ugruntowane stanowisko judykatury, podzielane przez Sąd, iż szkoda powstaje z momentem zaistnienia zdarzenia ją wywołującego i z tą chwilą powstaje też obowiązek naprawienia powstałego uszczerbku. Obowiązek ten nie jest przy tym uzależniony od faktycznego dokonania naprawy szkody i wysokości poniesionych kosztów. Odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, a uszczerbek ten istnieje od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. W przedmiotowej sprawie odszkodowanie powinno obejmować zakres szkody z dnia kolizji i cen dokonania naprawy z daty ustalenia odszkodowania (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, L. i powołane tam orzeczenia).

W tym zakresie, podstawą ustaleń Sądu była opinia biegłego sądowego P. J.. Biegły w sposób jasny i precyzyjny wskazał wszystkie uszkodzenia, które są wynikiem zdarzenia i wyliczył koszty ich naprawy. Sąd w tym zakresie podziela opinię wyrażoną w judykaturze, iż powód nie jest obowiązany do tego, aby wykonać naprawę w warsztacie wykonującym naprawy najtaniej (wyrok SN z dnia 25.04.2002 roku, sygn. akt I CKN 1466/99, publ. OSNC z 2003 r., z. 5, poz. 64).

Wobec powyższego, jako podstawę wyliczenia wartości szkody, Sąd przyjął wskazaną przez biegłego kwotę 8.511,40 zł. brutto. Ponieważ pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 3.923,18 zł. w toku postępowania likwidacyjnego, Sąd uwzględnił powództwo co do kwoty 4.588,22 zł., jako różnicę pomiędzy wyliczonym kosztem naprawy, a dokonaną wypłatą. Zdaniem Sądu, kwota ta w pełni odpowiada wyrażonej w art. 361 § 2 kc zasadzie pełnej kompensacji; naprawienie szkody ma zapewnić zrównoważenie doznanego uszczerbku, nie prowadząc jednak do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że odszkodowanie należne poszkodowanemu z tytułu ubezpieczenia należy obniżyć o podatek VAT wówczas, gdy powód może dokonać odliczenia od podatku dochodowego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16.X.1998 r., sygn. akt III CZP 42/98, publ. OSNC 1999, nr 4, poz. 69). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy nie ma zaś podstaw do przyjęcia, że taka możliwość istnieje, co nie było kwestionowane przez pozwanego. Dlatego też Sąd uznał, że brak było w okolicznościach rozpoznawanej sprawy podstaw do obniżenia odszkodowania o podatek VAT zawarty w cenie towarów i usług.

Podstawę orzeczenia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c. Zobowiązania pieniężne wynikające z czynów niedozwolonych są z reguły zobowiązaniami bezterminowymi. Dłużnik obowiązany jest wykonać je niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dłużnik popada więc w opóźnienie dopiero wtedy, gdy nie czyni zadość temu obowiązkowi (art. 455 kc). Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów precyzuje art. 817 § 1 kc oraz art. 14 ust. 1 powołanej ustawy. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 817 § 1 kc, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w powyższym terminie nie można wyjaśnić okoliczności koniecznych dla ustalenia m.in. wysokości świadczenia, winno być ono spełnione w ciągu 14 dni od wyjaśnienia tych okoliczności (art. 817 § 2 k.c. i art. 14 ust. 1 i 2 ustawy).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek wszczęcia postępowania likwidacyjnego i spełnienia świadczenia w ustawowym terminie 30 dni. Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 kc). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 kc i art. 355 § 2 kc). W ocenie Sądu świadczenie stało się wymagalne od dnia 26 marca 2015 r., czyli od dnia, kiedy to pozwany poinformował o przyznaniu odszkodowania w kwocie 3.923,18 zł. Wobec tego Sąd zasądził zgodnie z żądaniem pozwu odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości. Wobec tego Sąd w całości obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu w łącznej kwocie 1.650 zł. Poniesione przez stronę powodową koszty to opłata od pozwu w wysokości 150 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego w wysokości 300 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w wysokości 1.200 zł. W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

W punkcie 3 wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 369,31 zł., tytułem kosztów procesu poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w postaci części wynagrodzenia biegłego P. J..

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. stron.

11.10.2017 r.